

Arrest

nr. 153 249 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2015 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 april 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 11.06.2014 in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(..)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis§1, tweede lid 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat zij de moeder is van een jaarling en thans gehuwd is met de definitief geregulariseerde G. H. (...), dat zij met haar gezin niet terug kan keren naar Turkije, daar haar man niet langer welkom is in Turkije omdat hij aldaar zijn legerdienst niet vervuld heeft, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. Trouwens niet weerhoudt betrokkene om alleen te reizen. Betrokkene kan, van zodra zij zich immers in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, zich opnieuw verenigen met haar echtgenoot en hun kind. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Een tijdelijke scheiding van de echtgenoot en hun kind verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat het niet verantwoord is, noch voor verzoeker, noch voor haar kind dat zij maanden van elkaar verwijderd worden, vormen evenmin buitengewone omstandigheden in die de aanvraag in België verantwoorden, Trouwens niet weerhoudt betrokkene haar kind mee te nemen naar Turkije. Betrokkene kan van zodra zij zich immers in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, zich opnieuw verenigen met haar echtgenoot. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Een tijdelijke scheiding van de echtgenoot verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Ook andere gezinnen worden hiermee geconfronteerd.

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht en eerbiediging van het gezins- en privéleven. "In zijn arrest dd 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende : " De Raad wijst er verderop dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide beschouwd kan worden dat verzoekster zou toelaten de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen" Overeenkomstig de vaste rechtsspraak van de Raad van State dient bovendien benadrukt te worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Belgische immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. (RvS 22 februari 1993, nr 42.039, RvS 20 juli 1994, nr 48.653, RvS 13 december 2005, nr 152.639)"

De verplichting om terug te keren betekent geen breuk van de familiale relaties maar betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 van het EVRM. Van zodra betrokkene zich in het bezit gesteld heeft van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, is het voor betrokkene mogelijk zich opnieuw te herenigen met haar partner en kinderen.

Het feit dat zij in geval van indiening van de aanvraag in land van herkomst voor lange tijd verwijderd zal zijn van haar gezin geeft aan betrokkene ipso facto eveneens geen recht op verblijf. (zie Raad van State nr. 89980 dd 02.10.2010) Trouwens, ook andere aanvragers worden geconfronteerd met deze wachttijden.

De aanwezigheid van haar echtgenoot en kindje op het Belgische grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de wetgeving.

Tot slot wordt verwezen naar het feit dat zij haar illegale status trachtte te regulariseren door het indienen van een aanvraag 9bi van de vreemdelingenwetgeving, dat verzoekster de negatieve beslissing heden aanvecht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vormen eveneens geen buitengewone omstandigheden in die de aanvraag in België rechtvaardigen. Trouwens dit beroep werd verworpen op 23.02.2015.

Alle aangehaald motieven verhinderen betrokkene niet tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Het indienen van de aanvraag via de bevoegde

diplomatieke post in het land van herkomst is voor betrokkene hoogst waarschijnlijk zeer moeilijk gelet op een zekere behandelingsperiode, de kosten, de omweg, etc. het is voor haar echter niet onmogelijk zoals bepaald in hoofde van art 12 bis, §1, 3°VW"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift de schending aan van de artikelen 10 en 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 22bis van de Grondwet, artikel 13 EVRM *juncto* artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, en het rechtszekerheidsbeginsel. Verder verwijt zij de verzoekende partij machtsmisbruik.

De verzoekende partij betoogt dat een scheiding van onbepaalde duur tussen moeder en kind en de echtgenoten *in casu* een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Nu de mogelijkheid bestaat hier een aanvraag in te dienen, weegt het belang die de staat heeft een aanvraag in het buitenland te zien indienen niet op tegen het belang dat de verzoekende partij erbij heeft om de aanvraag hier in te dienen en bij haar gezin te kunnen blijven. Het gemeenschappelijk kind is immers nog zeer jong. De partner van de verzoekende partij werd gemachtigd tot verblijf. Het gemeenschappelijk kind volgt het statuut van de vader zodat de verwerende partij niet zinnig kan beweren dat het kind maar moet meegaan met de moeder. Gezien het om een nog jong kind gaat is een scheiding van onbepaalde duur louter en alleen om een aanvraag in te dienen niet in evenredigheid met het doel van de verwerende partij. Inmengingen in het gezinsleven kunnen alleen gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, *quod certe non*. De huidige inmenging is niet verantwoord. De motivering in de bestreden beslissing stelt de verzoekende partij niet in staat te weten waarom haar belangen ondergeschikt zijn aan die van de staat. De verzoekende partij kan bijvoorbeeld niet weten op welke manier rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van het kind dat zijn moeder nodig heeft doch van wie niet kan verwacht worden dat het zou meegaan naar Turkije. De verzoekende partij kan niet weten op welke manier rekening werd gehouden met de sociale, culturele en familiale banden in België en de moeilijkheden die zij zou kunnen hebben in Turkije. De verzoekende partij verwijst naar het arrest Jeunesse t. Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) en stelt dat haar zaak vergelijkbaar is met deze zaak.

De verzoekende partij stelt verder dat zij niet ten laste is van de Belgische maatschappij. Haar echtgenoot werkt als zelfstandige in België en staat in voor het financieel welzijn van de verzoekende partij en hun zoontje. De verzoekende partij verwijst verder naar het arrest Sen van het EHRM. Het is volgens haar vaststaand duidelijk dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging in dit recht vormt.

Er is volgens de verzoekende partij verder ook een schending van artikel 8 EVRM aan de orde omdat in de bestreden beslissing niet wordt nagegaan of de voorwaarden van artikel 8 EVRM voldaan zijn met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij. De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel.

In ieder geval heeft de verzoekende partij recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals voorzien door artikel 13 van het EVRM en artikel 47 Handvest. In het geval een verdragsrecht wordt ingeroepen dient immers een actueel onderzoek van de grief te kunnen gebeuren. Hier anders over oordelen zou inhouden dat de verzoekende partij de mogelijkheid om de relevante gegevens in het geding te betrekken ontnomen wordt, wat een schending van artikel 13 van het EVRM uitmaakt.

Volgens de verzoekende partij is de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil van de verwerende partij. Gelet op de uiteenzetting in het verzoekschrift kan er *in casu* geconcludeerd worden dat het gaat om machtsmisbruik. Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomend onderzoek zou hebben verricht.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 22bis van de Grondwet, de hoorplicht, het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is, zoals uit de bespreking hierna zal blijken.

2.6. Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft dient gesteld dat het overeenkomstig artikel 12bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde toekomt een aanvraag voor toelating tot verblijf op grond van dit artikel te onderzoeken. *In casu* kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een dergelijke aanvraag.

2.7. Wat de verwijzingen van de verzoekende partij naar enkele arresten van het EHRM betreft stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevindt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar partner en kind om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Aangenomen kan worden dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een toelating tot verblijf op grond van artikel 12bis, §4 van de vreemdelingenwet. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij beperkt haar concreet betoog tot het verwijzen naar haar huwelijk met een in België legaal verblijvende vreemdeling en hun jonge kind. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt echter dat er hinderpalen vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij dat gelet op de jonge leeftijd van het kind het niet aangewezen is dat dit haar vergezeld naar het land van herkomst kan niet beschouwd worden als een hinderpaal voor het verderzetten van het gezinsleven elders dan in België. Evenmin voegt de verzoekende partij thans enig bewijs toe dat erop zou kunnen wijzen dat het voor haar partner onmogelijk is haar te vergezellen met het kind. De verzoekende partij beperkt zich immers tot een zeer algemeen betoog dat haar echtgenoot haar niet zou kunnen vervoegen omdat hij zijn legerdienst niet heeft gedaan zonder enig bewijs hiervan en aldus zonder *in concreto* uit te leggen of aan te tonen dat haar gezin desgevallend haar niet kan vervoegen. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij bijvoorbeeld niet weet op welke manier rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van het kind dat zijn moeder nodig heeft doch van wie niet kan verwacht worden dat het zou meegaan naar Turkije stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk melding maakt van de jonge leeftijd van het kind, zodat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze hinderpalen aanvoert voor het leiden van een familieleven in Turkije. De verzoekende partij beperkt zich tot het vermelden van zogenaamde '*sociale, culturele, en familiale banden in België*', zonder enige concrete hinderpalen voor het verderzetten van een gezinsleven in Turkije te bewijzen.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

De Raad benadrukt nogmaals de belangrijke overweging of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was, *quod in casu*. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Met haar betoog toont de verzoekende partij, die zich er van in het begin van bewust was dat zij haar gezinsleven opbouwde tijdens precair verblijf, geenszins aan dat er in casu sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die wijzen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Zoals blijkt bevat de bestreden beslissing duidelijke motieven met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij niet op voldoende concrete wijze aannemelijk maakt dat zij kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.8. Wat de opgeworpen schending van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest betreft beperkt de verzoekende partij zich tot de volgende uiteenzetting: *“In elk geval heeft verzoekster, nu art. 8 E.V.R.M. in het geding is, recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals voorzien door art. 13 E.V.R.M en art. 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In het geval een verdragsrecht wordt ingeroepen dient immers een actueel onderzoek van de grief te kunnen gebeuren (E.H.R.M. 27 februari 2014, nr. 70055/10). Hier anders over oordelen zou inhouden dat verzoekster ontnomen wordt van de mogelijkheid de relevante gegevens in het geding te betrekken hetgeen een schending uitmaakt van art. 13 E.V.R.M.”*

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij werpt de schending op van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Bovendien maakt de verzoekende partij niet op concrete wijze aannemelijk waarom het *in casu* niet zou gaan om een daadwerkelijk rechtsmiddel, waardoor de aangevoerde schending van voornoemde artikelen niet kan weerhouden worden.

2.9. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER